

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 3/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., P – K., toho času Ústav na výkon väzby Ružomberok, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B. B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Žiline pri rozhodovaní o predĺžení jeho väzby dňa 17. júla 2003 v konaní sp. zn. 5 Tp 119/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2003 doručená sťažnosť V. H., P. – K., toho času Ústav na výkon väzby Ružomberok (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B. B. (ďalej len „advokát“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Žiline (ďalej len „okresný súd“) pri rozhodovaní o predĺžení jeho väzby dňa 17. júla 2003 v konaní sp. zn. 5 Tp 119/02.

Navrhovateľ je stíhaný pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť ako člen organizovanej skupiny ukrývaním a upravovaním ukradnutých automobilov, ako aj pre iné trestné činy. Trestné stíhanie navrhovateľa začalo 30. januára 2002 uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši sp. zn. ČVS: OUV-401/2001.

Navrhovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. Tp 7/2002 z 31. januára 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 23/02 z 26. februára 2002 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Doba väzby začala plynúť 29. januára 2002 o 06.00 h.

Vec bola 7. októbra 2002 z dôvodu miestnej príslušnosti postúpená okresnému súdu. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 119/02 z 23. októbra 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 195/02 z 5. novembra 2002 bola zamietnutá navrhovateľova žiadosť o prepustenie z väzby. Okresný súd v Liptovskom Mikuláši uznesením sp. zn. Tp 7/02 z 22. júla 2002 predĺžil navrhovateľovi väzbu do 29. januára 2003. Okresný súd jeho väzbu predĺžil do 29. júla 2003 uznesením sp. zn. 5 Tp 119/02 zo 14. januára 2003. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 119/02 z 20. februára 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 34/03 z 18. marca 2003 bola zamietnutá navrhovateľova opakovaná žiadosť o prepustenie z väzby. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 119/02 zo 17. júla 2003 bola navrhovateľovi väzba predĺžená do 29. januára 2004. Pri prijímaní tohto uznesenia okresného súdu došlo podľa navrhovateľovho tvrdenia k pochybeniam znamenajúcim porušenie jeho označených práv. Tieto pochybenia spočívali podľa názoru navrhovateľa v nasledovnom:

Okresný súd rozhodol o predĺžení navrhovateľovej väzby uznesením sp. zn. 5 Tp 119/02 zo 17. júla 2003 na neverejnom zasadnutí. Prokurátor síce nebol na tomto neverejnom zasadnutí prítomný, čo je v súlade so zákonom, ale bez jeho návrhu by okresný súd o predĺžení väzby nekonal. Napriek neprítomnosti prokurátora na neverejnom zasadnutí teda došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Navrhovateľ o návrhu prokurátora nevedel, nemohol byť prítomný na neverejnom zasadnutí a nemohol sa vyjadriť k návrhu prokurátora na predĺženie väzby. Navrhovateľ uvádza: „Neverejnosť konania, vylúčenie mojej účasti ako aj účasti môjho obhajcu na neverejnom zasadnutí, nedoručenie mojej osobe ako aj môjmu obhajcovi návrhu na predĺženie väzby zo strany prokurátora, ktoré bolo doručené len súdu na rozhodnutie na neverejnom zasadnutí sú v rozpore s princípom rovnosti zbraní podľa čl. 6 Dohovoru.“ Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 119/02 zo 17. júla 2003, a aby toto uznesenie zrušil.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“). Skúmal pritom, či má na konanie o nej právomoc, či sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa princípu subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, má ústavný súd právomoc konať o namietanom porušení práv len vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Ak sa navrhovateľ mohol v minulosti, môže v súčasnosti alebo bude môcť domáhať ochrany pred porušením práv, ktoré namieta v konaní pred ústavným súdom, pred iným súdom Slovenskej republiky, tak je v danom prípade vylúčená právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd v rozhodnutí č. k. III. ÚS 90/03-18 uviedol: „Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49

zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.“

Podľa § 71 Trestného poriadku bolo pre navrhovateľa zastúpeného advokátom predvídateľné, že buď návrh na predĺženie jeho väzby nebude podaný, jeho väzba skončí 29. júla 2003, alebo prokurátor podá návrh na predĺženie jeho väzby a okresný súd mu vyhovie. Pri druhej možnosti musí byť návrh (aby mohol byť úspešný) doručený okresnému súdu spolu s celým dovtedy získaným spisovým materiálom najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty väzby (§ 71 ods. 4 a 9 Trestného poriadku).

Pri aktívnom vedení obhajoby mohol obhajca požiadať okresný súd vopred, aby mu bolo za účelom využitia práv obhajoby neodkladne oznámené, pokiaľ bude podaný návrh na predĺženie lehoty konania väzby. Navrhovateľ netvrdí ani z jeho sťažnosti alebo jej príloh nevyplýva, že obhajoba využila takýto postup, aby mohla následne vzniesť v konaní okresného súdu argumenty v prospech prepustenia navrhovateľa na slobodu (III. ÚS 90/03-18). Aktívny spôsob obhajoby bol pre ochranu navrhovateľových základných práv a slobôd potrebný najmä preto, lebo podanie návrhu na predĺženie jeho väzby bolo v júli 2003 predvídateľné, proti uzneseniu o predĺžení väzby nebol v tej dobe prípustný žiadny opravný prostriedok a takéto uznesenie je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho trvania väzby.

Ak navrhovateľ nevyužil možnosť požiadať prostredníctvom svojho advokáta o doručenie návrhu na predĺženie jeho väzby a následne argumentovať v písomnom podaní okresnému súdu, tak tým nevyužil možnosť súdnej ochrany svojich práv, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004